

Părinții suferă ... când copiii nu cred

Cuprinsul

Un cuvânt înainte	3
Responsabilitate.....	3
Introducere	3
Balsam	3
Capitolul 1 – Când copiii nu cred, ... este oare un rezultat al circumstanțelor exterioare? ...	4
Cauza?	4
Istoria educației	4
Metode de educație.....	4
Capitolul 2 – Când copiii nu cred, ... este vina părinților?	5
O întrebare chinuitoare.....	5
Educarea cu convingere	5
Problema vinovăției.....	5
Inima taților față de copii	5
După rânduială pe calea sa	6
Soții	6
Un tată pasiv.....	6
O mamă frustrată.....	7
Adolescent rebel.....	7
A renunța	7
A renunța și a da lui Dumnezeu	8
David ca tată.....	9
Ce se petrece în copiii noștri?	9
Capitolul 3 – Când copiii nu cred, ... este responsabilitatea lor?	10
Alte întrebări	10
Copiii nu sunt obiecte neînsuflețite	10
Copilul are propria responsabilitate	10
Alegerea și responsabilitatea	10
Un șoc pentru părinți	11
Capitolul 4 – Când copiii nu cred, ... ce se întâmplă cu promisiunile lui Dumnezeu?	12
Un șoc și mai mare	12
O regulă generală și excepții	12
Lumina în valea întunecată	12

Capitolul 5 – Când copiii nu cred, ... ce facem acum?	14
Reacții.....	14
Calea înapoi.....	14
Când părinții suferă	14
Mai sunt și alți copii	15
Așteptări nerealiste	15
Copilul meu este mândria mea	16
Ce este Dumnezeu pentru mine pot fi eu pentru copilul meu	16
Cum L-am cunoscut pe Dumnezeu?	16
Capitolul 6 – Când copiii nu cred, ... ajutor pentru părinți	18
Ajutor	18
Adu-ți disperarea înaintea lui Dumnezeu	18
Compasiune	18
Har	18
Un tată și un fiu	19
Încă un tată și un fiu	19
Ajutorul fraților și surorilor.....	20
Suntem dispuși și capabili să ajutăm?	20
Calea spre vindecare.....	20
Încă din copilărie	21
Necredința	21
Credința	21
Rugăciune și post	21
A fi un bun părinte înseamnă a învăța.....	22

Un cuvânt înainte

Nu mi-e ușor să meditez împreună cu voi asupra temei „Ce se întâmplă când copiii merg pe drumul lor?”. Nu este o temă plăcută. Mai degrabă, ea se referă la o suferință pe care dorim să o împărtășim împreună. Și această suferință este din ce în ce mai frecventă. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă ajutor în acest sens.

Responsabilitate

Această broșură conține textul revizuit al unei prelegeri, pe care am avut ocazia să o țin în Germania acum câțiva ani (1998). Ea a făcut parte dintr-o serie de prelegeri pe tema: „Căsătoria și familia conform planului lui Dumnezeu”. Prima prelegere a tratat tema: „Căsătoria creștină”, a doua: „Cum să ne comportăm ca părinți cu copiii noștri”, iar a treia: „Suferința părinților – ce se întâmplă când copiii merg pe drumul lor?”. Conținutul pastoral al acestei a treia prelegeri a trezit dorința de a o publica în formă tipărită. Sunt recunoscător că frații și surorile au preluat sarcina de a o transcrie și edita. După ce am revizuit prelegerea, mi s-a părut util să adaug câteva note pe care le-am făcut în legătură cu această prelegere, dar care nu au fost menționate în timpul prelegerii.

Rugămintea mea către Domnul este ca El să folosească această broșură pentru gloria Numelui Său și pentru binecuvântarea tuturor celor care sunt apăsați de povara copiilor care merg pe căile lor proprii, fie că sunt copiii lor sau ai altora.

Încă o mențiune pentru cazul în care un copil, care merge pe drumul său propriu, ajunge să citească această broșură: ea este scrisă pentru părinți, nu pentru tine. Nimic din această broșură nu este scris cu intenția de a aproba drumul pe care îl urmezi. Pentru tine este valabil: convertește-te la Dumnezeu, mărturisește-I păcatele tale și împacă-te cu părinții tăi.

Middelburg, Olanda, septembrie 2001

Introducere

Nu mi-e ușor să meditez împreună cu voi asupra temei „Ce se întâmplă când copiii merg pe drumul lor?”. Nu este o temă plăcută. Mai degrabă, ea se referă la o suferință pe care dorim să o împărtășim împreună. Și această suferință este din ce în ce mai frecventă. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă ajutor în acest sens. Atunci când această suferință afectează propria familie sau când cunoaștem familii care se confruntă cu ea, îmi doresc, cu ajutorul lui Dumnezeu, să fac ceea ce găsim în cartea Ieremia: „Pentru zdrobirea fiicei poporului meu sunt zdrobit; jelesc, m-a cuprins groaza. Nu este balsam în Galaad?” (Ieremia 8.21-22).

Balsam

Cu balsam se vindecă rănilor și se alină durerile. Aș dori să dau balsam pe rănilor multor părinți ai căror copii merg pe drumuri proprii. Aceasta a devenit foarte important pentru mine în ultima vreme. Din multe discuții am căpătat impresia că există multă suferință din această cauză. Cuvântul lui Dumnezeu are mult balsam pentru părinții zdrobiți, balsam care vindecă rănilor și readuce bucuria după descurajare. Prin Cuvântul lui Dumnezeu pot renaște speranța și încrederea. Cuvântul lui Dumnezeu este bogat și în acest sens. Dumnezeu nostru rămâne un Dumnezeu bun și credincios, chiar dacă noi am eșuat și familiile noastre s-au destrămat. Dumnezeu ne spune și astăzi: „Voi merge mai departe cu tine și îți voi reda bucuria Mea”.

Capitolul 1 – Când copiii nu cred, ... este oare un rezultat al circumstanțelor exterioare?

Părinții suferă ... când copiii nu cred

Cauza?

Înainte de toate ceva pe scurt: desigur, întrebarea referitoare la vinovăție sau la cauze nu poate fi rezolvată atât de simplu. Ar fi cu adevărat prea simplist să ajungem la concluzia că nu era posibil altceva, decât ca copiii noștri să urmeze propriile căi. Starea societății noastre este singura responsabilă pentru aceasta, iar noi, ca părinți creștini, și copiii noștri suntem neputincioși în fața acestor influențe. De aceea, totul trebuia să se întâmple așa cu copiii noștri. Nu, aceasta ar fi exact același lucru cu a spune că Dumnezeu este cauza căderii în păcat. Nu a creat El un copac atât de frumos încât Eva a cedat ispitei de a mânca din el? Cu toate acestea, trebuie să fim conștienți că trăim într-o perioadă deosebit de dificilă, în care educația se află sub semne prevestitoare nefaste.

Istoria educației

Unele circumstanțe externe, care influențează dezvoltarea copilului, sunt mediul în care crește și modul în care este educat. Mă voi limita la câteva referiri la educație. În general, putem spune că până la începutul secolului al XX-lea, educația copiilor era destul de simplă, în sensul că tradiția juca un rol esențial. Părinții nu aveau atâtea dificultăți ca astăzi în a-și educa copiii, deoarece tradiția prescria modul în care trebuia să se facă aceasta. Când copiii mergeau pe căi greșite, părinții erau înclinați să dea vina pe copii și nu pe ei înșiși. Apoi, la începutul secolului XX, au apărut cercetătorii în comportament și pedagogie, care și-au oferit ajutorul în rezolvarea problemelor de educație. Acești cercetători credeau că au găsit cauza problemelor atunci când copiii mergeau pe propriile căi. Vina era acum căutată în primul rând la părinți și strămoși și dedusă din modelele de comportament ale strămoșilor. Este regretabil că oamenii de știință s-au întors doar câteva generații înapoi și nu până la „generația” la care ar fi putut obține informații despre cauza acestor probleme, și anume prima generație, generația lui Adam. Acolo se află adevărata cauză. Faptul că copiii pot merge pe căi greșite se datorează faptului că noi, ca părinți, le-am dat copiilor noștri o natură care îi face capabili să meargă pe căi greșite și fără Dumnezeu.

Metode de educație

Pedagogii au început să ofere metodele lor de educare a copiilor. Aceste metode aparent „științifice” erau însă însoțite de o mare incertitudine. Pedagogii spuneau: „Un copil cu aceste probleme trebuie tratat astfel”. Dar, după câteva luni sau ani, tocmai aceste „soluții pedagogice”, care păreau bune la momentul respectiv, erau complet depășite. Pentru că alți pedagogi aveau alte „descoperiri științifice”. Astfel, astăzi putem alege dintr-o multitudine de concepte pedagogice diferite. Când oamenii ne spun cum trebuie să ne educăm copiii, ajungem în incertitudine.

Însă tradiția nu era totul. Unii erau prea severi, alții prea toleranți. Dar, în orice caz, ea avea avantajul (și nu glorific tradiția în niciun fel) că era clară. Copiii știau la ce să se aștepte. Părinții știau de ce acționau într-un fel sau altul; acționau din convingere. Copiii au nevoie, în sens pozitiv, de părinți „siguri pe ei”. Dacă părinții nu mai știu de ce fac ceva, nu pot să se aștepte ca copiii lor să îi urmeze în această nesiguranță. Această nesiguranță în educație este una dintre cauzele pentru care copiii noștri o iau pe căi greșite.

Capitolul 2 – Când copiii nu cred, ... este vina părinților?

Părinții suferă ... când copiii nu cred

O întrebare chinuitoare

Această întrebare chinuitoare nu face decât să sporească suferința părinților afectați. Pe de o parte, există suferința provocată de faptul că propriii copii merg pe căi greșite. La aceasta se adaugă îndoielile și auto-acuzele: este vina noastră, am eșuat în educarea lor, am greșit totul? Aceste întrebări sunt cu siguranță justificate. Totuși, ele nu trebuie să ducă la descurajare și resemnare, ci la o confruntare sinceră înaintea Domnului și, acolo unde este posibil, la o pocăință adevărată și la o curățire. Să ne întrebăm, așadar, ce greșeli ar fi putut face părinții credincioși.

Educarea cu convingere

Mai avem noi, ca părinți, convingeri? Acolo unde odinioară tradiția oferea o anumită stabilitate și convingere, astăzi credincioșii găsesc în Cuvântul lui Dumnezeu tot ceea ce este necesar. Citim ceva despre aceasta în Evrei 12: „Mai mult, am avut pe părinții noștri după carne ca să ne disciplineze, și i am respectat; să nu ne supunem cu mult mai mult Tatălui duhurilor și să trăim? Pentru că, în adevăr, ei ne disciplinau pentru puține zile, după cum li se părea bine; dar El, pentru folosul nostru, ca să luăm parte la sfințenia Lui.” (Evrei 12.9-10). Aș dori să subliniez expresia „după cum li se părea bine”. Când acționăm astfel, acționăm în mod similar cu Dumnezeu. Mai avem convingerea că ne educăm copiii după cum ni se pare nouă că este bine? – și acest lucru este cu siguranță legat de greșeli. Mai avem o idee clară despre pentru ce și cum trebuie să ne educăm copiii? Știu că facem greșeli, și Dumnezeu știe asta. Nu este vorba în primul rând de a deveni educatori care pot educa „cu succes” copiii lor, ci de a deveni cu adevărat un tată bun sau o mamă bună. Nu este vorba în primul rând de ceea ce *fac* părinții, ci de ceea ce *sunt*. La aceasta se adaugă și modul în care fac față durerii pe care o aduce cu sine rolul de părinte, slăbiciunile mele personale, nerăbdarea, egoismul, oboseala și îndoielile mele.

Problema vinovăției

Dar ce se întâmplă dacă am acționat din convingere și totuși lucrurile merg prost? Atunci apare întrebarea referitoare la vinovăție, și aceasta este una dintre întrebările care îi chinuie cel mai mult pe părinți. Dar această întrebare este foarte importantă. Dacă unul dintre copiii mei ia o cale greșită, mă voi întreba care sunt cauzele. Mă voi pune în lumina lui Dumnezeu și Îl voi întreba: „Dumnezeule, cum se poate asta? De ce s-a întâmplat așa cu copilul meu?” Dacă știm că am eșuat ca părinți, este necesar să mărturisim acest fapt înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să mărturisim aceasta și unul altuia, ca bărbat și femeie, și să le mărturisim și copiilor noștri: „Am eșuat, am greșit în acest punct și în acel punct, nu am spus cuvântul potrivit sau poate am spus cuvântul potrivit, dar nu în modul potrivit. Nu am înțeles corect ce aveai nevoie.” Vrem să le mărturisim asta copiilor noștri. Este important să le arătăm copiilor noștri că, în calitate de tați și mame, facem greșeli și nu suntem perfecți. Copiii noștri știu asta de mult timp. Cred că o mare parte din durerea părinților dispare când le mărturisesc copiilor: „Am greșit în privința asta și în privința asta.” Atunci, probabil că anumite lucruri se pot îndrepta.

Inima taților față de copii

În ultimele versete ale Vechiului Testament citim un îndemn de întoarcere la Legea lui Moise și de a lua aminte la ceea ce Dumnezeu i-a spus lui Moise și, prin urmare, poporului său (Maleahi 4.4). Urmează apoi: „Iată, Eu vi-l trimit pe profetul Ilie” (Maleahi 4.5). Cine era acesta? Ilie era

profetul care a reamintit poporului Legea. Moise a dat Legea, iar Ilie a readus poporul care se abătuse de la ea, astfel încât acesta a recunoscut: Domnul este Dumnezeu!

Și apoi citim: „El va întoarce inima părinților către copii și inima copiilor către părinți” (Maleahi 4.6). Dar să ascultăm cu atenție! Mai întâi „inima părinților către copii”. Voi, părinți, vouă vi se spune aceasta. Ca părinți, să luăm din nou în mână Cuvântul lui Dumnezeu și să-L ascultăm! Atunci inima noastră va fi din nou îndreptată către copiii noștri. Atunci vom putea descoperi lucruri noi și vom putea restabili relațiile. Deci, totul începe cu noi, părinții. Poate că avem așteptări prea mari de la copiii noștri. Dar Domnul așteaptă în primul rând ceva de la noi, părinții: să citim Cuvântul lui Dumnezeu și să-L primim din nou în inimile noastre. Da, am auzit asta de multe ori. Dar și pentru noi trebuie să vină, ca și cum ar fi Ilie, omul lui Dumnezeu, care prin numele său („Jah este Dumnezeul meu”) aduce un mesaj clar: „Domnul este Dumnezeu”. Îi dăm ocazia să aducă restabilirea în viețile noastre?

După rânduială pe calea sa

Un verset din Proverbe 22 poate determina părinții să spună: „Dar copilul va ajunge bine, pentru că l-am crescut «după rânduială pe calea sa»” (Proverbele 22.6). Versetul poate deveni însă și o acuzație: «Am acționat așa și totuși merge pe o cale greșită. Cum e posibil așa ceva?» Și astfel se poate ajunge repede la disperare. Când suntem copleșiți de îndoieli și vinovăție, tânjim după răspunsuri universal valabile și certitudini absolute. Dar astfel de răspunsuri nu există. Cu toate acestea, nu este intenția lui Dumnezeu să disperăm, deși aceasta se întâmplă ușor în astfel de situații. Avem întrebările noastre. Dar trebuie să învățăm să nu scoatem un verset din context și să spunem pur și simplu: „Aici scrie! Mă bazez pe asta!”

Soții

Când apar probleme cu copiii noștri, aceasta reprezintă întotdeauna un pericol pentru căsnicie. Problemele cu copiii pot consolida o căsnicie, dar pot și pune presiune pe ea. Poate apărea o unitate nouă, mai puternică, dar părinții se pot și îndepărta complet unul de celălalt. Prin urmare, o relație armonioasă între părinți este extrem de importantă. Pot apărea multe certuri între soți din cauza copiilor. Dar problemele pot fi și o provocare pentru soț și soție de a purta împreună povara, de a se apropia unul de celălalt și de a-și aduce împreună îngrijorările înaintea Domnului. În acest sens, o bună comunicare este foarte importantă. Unii „experți” spun că una dintre cauzele destrămării unei căsnicii este lipsa comunicării. Comunicarea nu înseamnă că *noi* spunem totul, ci să încercăm să înțelegem ce spune *celălalt*. Părinții ar trebui să învețe să observe cum să se completează reciproc. În timp, recunoașterea punctelor forte ale celuilalt va crește.

Un tată pasiv

Se întâmplă adesea ca copiii să creeze probleme din cauza pasivității tatălui. În astfel de cazuri, tatăl nu vrea să se confrunte cu problemele create de copilul său. Pur și simplu evită confruntarea și fuge de responsabilitate. Dar un tată nu trebuie să facă niciodată asta.

Un bărbat avea mari probleme cu soția sa. Am purtat multe discuții. De câteva ori m-a sunat și mi-a spus: „S-a terminat, plec, nu mai vreau să continui.” I-am spus mereu: „Ai și trei copii, trebuie să rămâi pentru ei, pentru că ești tatăl lor.” Tații nu au voie să spună: „Nu vreau să am nimic de-a face cu asta.” Tații trebuie să înfrunte aceste lucruri și să le rezolve cu ajutorul lui Dumnezeu, dar apoi să vorbească și cu copilul, fiul sau fiica.

O mamă frustrată

O altă cauză a „copiilor problematici” poate fi o mamă frustrată sau o mamă prea îngrijorată. Ea vede probleme peste tot, vrea să rezolve totul, nu poate delega nimic și nu primește sprijin din partea soțului. În acest fel, copilul nu învață să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile sale. Gândesc că ambele se întăresc reciproc: un tată pasiv și o mamă frustrată, deoarece un tată pasiv adesea nu-și susține soția în mod pozitiv, astfel încât mama se vede din ce în ce mai mult singură în fața preocupărilor sale. O mulțime de probleme apar atunci când părinții nu urmăresc același scop.

Adolescent rebel

Și apoi sunt adolescenții rebeli. Ei știu să profite în orice moment de dezacordul părinților. Am purtat mai multe discuții cu o fată de cincisprezece ani. Nu se putea face nimic cu acest copil. Mai mulți psihologi și alți consilieri s-au ocupat de ea. Dar ea nu voia să asculte. Desigur, nu avea o părere prea bună despre părinții ei. Acasă nu făcea ce îi spuneau părinții. Am întrebat-o cum percepe relația cu părinții ei. Ea a descris această relație ca fiind groaznică, pentru că tatăl ei nu avea niciodată timp pentru ea și nu îi acorda atenție.

Asta ne afectează pe noi, părinții. Trebuie să ne punem întrebarea: avem timp pentru copiii noștri? Le acordăm suficientă atenție? Nu putem cumpăra dragostea și afecțiunea copiilor noștri cu cadouri. Fata asta primea multe cadouri. Nu asta era problema. La întrebarea: „Ce îți place la tatăl tău?”, răspunsul era: „Este foarte generos. Câștigă mult.” Ea găsea asta frumos, dar asta nu îmbunătățea relația dintre ei. Tot ce îi spuneau tatăl și mama ei o lăsa indiferentă. Odată a fugit de acasă. Când a reapărut după câteva zile, tatăl ei nu s-a bucurat cu adevărat că fiica lui s-a întors. Dar, cel puțin pentru moment, problema era rezolvată. Părinții nu au întrebat-o: „De ce ai fugit?”. Nimeni nu s-a gândit la cauze, pentru a le elimina. I-am spus fetei: „Ai cincisprezece ani și știi foarte bine ce faci. Ești responsabilă personal pentru faptele tale. Cuvântul lui Dumnezeu spune că trebuie să-ți ascuți părinții. Chiar dacă părinții tăi greșesc, trebuie să-i ascuți. Atunci Dumnezeu te va binecuvânta.” Gândesc că tatăl și mama ei nu i-au dat niciodată sentimentul că ea este importantă pentru ei. Le dăm copiilor noștri sentimentul că sunt importanți pentru noi, le arătăm bucuria noastră că sunt aici, le arătăm că i-am primit cu dragoste și îi facem să simtă în permanență dragostea noastră, și asta pentru fiecare copil pe care l-am primit? I-am mulțumit lui Dumnezeu că ne-a dăruit acest copil sau l-am considerat doar o povară? Ce groaznic, încă unul!? Când copiii simt că nu sunt doriți, aceasta poate duce la probleme mari.

A renunța

Mai mult, trebuie să învățăm să renunțăm la copiii noștri. Copiii noștri nu sunt aici pentru a ne îndeplini visele. Poate că avem anumite planuri pentru ei: trebuie să facă asta sau trebuie să devină asta. Când nu se conformează, suntem nemulțumiți sau confuzi. Am făcut progrese bune ca părinți dacă nu mai privim copiii noștri ca pe ceva pe care Dumnezeu ni l-a dat pentru plăcerea noastră. Trebuie să învățăm să renunțăm la copiii noștri. Asta nu înseamnă că ne eschivăm de responsabilitatea noastră ca părinți; nici că nu le spunem și nu le arătăm copiilor noștri ce este bine pentru ei. Desigur, suntem responsabili pentru educarea lor. A renunța la copiii noștri nu înseamnă să-i abandonăm, ci să-i înapoiem lui Dumnezeu și să nu-i mai ținem cu forța lângă noi. Înseamnă că nu ne mai revendicăm dreptul de a fi mândri de ei.

A renunța la ei înseamnă și a renunța la dreptul de a profita neîncetat de pe urma lor. Copiii ne aduc bucurie, dar uneori și durere. Dacă considerăm că avem dreptul la bucuria pe care ne-o aduc,

putem ajunge să revendicăm acest drept prin cadouri. Este vorba oare de satisfacerea nevoilor mele? Nu este mai degrabă vorba de dezvoltarea lor morală? A ne bucura de copiii noștri este un privilegiu, dar nu avem dreptul la asta. Poate fi dureros când copiii nu vin acasă de Crăciun, se alătură unei alte comunități religioase, se căsătoresc cu partenerul nepotrivit sau par să ne uite. Dumnezeu ne împărtășește îngrijorarea. Dar dacă renunțăm la presupusul drept de a ne bucura de copiii noștri, îngrijorarea noastră nu se va transforma în amărăciune.

A renunța înseamnă și a renunța la dreptul de a-i poseda pe copiii noștri. Atâta timp cât îi considerăm proprietatea noastră, noi decidem totul pentru ei: cum se îmbracă, ce prieteni au, când trebuie să plece sau să vină acasă. Pentru a preîntâmpina neînțelegerile: de obicei, a renunța este un proces. Până când copiii ating o anumită vârstă, părinții ar trebui să decidă pentru ei cum se îmbracă, cu cine se întâlnesc și când trebuie să fie acasă. De asemenea, nu trebuie să presupunem că copiii noștri ne vor răsplăti tot ce am făcut pentru ei și pentru tot ce am investit în ei. Grijă noastră pentru ei nu trebuie să fie o investiție în viitor, pentru a primi mai târziu cât mai mult posibil înapoi de la copiii noștri. Copiii învață cel mai mult din exemplul pe care li-l dăm prin modul în care ne comportăm cu *proprie* părinți.

Renunța la dreptul de a primi recunoștință din partea copiilor tăi. A renunța la control înseamnă și a renunța la dreptul la liniște netulburată. Copiii nu țin cont de planurile noastre, de sănătatea noastră, de durerile noastre de cap sau de situația noastră financiară. A renunța înseamnă a renunța la dreptul de a fi recunoscut de ceilalți. Nu putem influența decât într-o măsură limitată faptele copiilor noștri. Cum poți să îți capul sus când afli că fiica ta necăsătorită este deodată însărcinată? A renunța înseamnă și a permite copiilor noștri să se confrunte cu durerea, suferința și chiar moartea. Ei trebuie să accepte consecințele propriilor fapte.

Pe scurt, este vorba despre o înțelegere greșită a competenței noastre și a puterii pe care o avem asupra copiilor noștri. Aceasta se manifestă prin faptul că le reproșăm copiilor noștri, le dăm mereu instrucțiuni sau ...

A renunța și a da lui Dumnezeu

A renunța înseamnă a abandona și a preda lui Dumnezeu. Totul ține de această întrebare: Cum îmi văd copiii? Îi văd ca pe un dar de la Dumnezeu și îi înapoiez lui Dumnezeu? Sper că putem să ne vedem copiii așa cum Ana și-a văzut fiul Samuel sau cum leviții Amram și Iochebed și-au văzut fiul Moise. Ei au trebuit să renunțe la el foarte devreme. Cu toate acestea, părinții ar trebui să fie mereu alături de copiii lor.

Pavel a scris în 2 Corinteni 12: „Iată, a treia oară sunt gata să vin la voi și nu vă voi fi povară, pentru că nu caut ale voastre, ci pe voi; pentru că nu copiii sunt datori să strângă pentru părinți, ci părinții pentru copii. Eu, dar, foarte bucuros voi cheltui și mă voi cheltui în totul pentru sufletele voastre, chiar dacă, iubindu-vă mai mult, sunt iubit mai puțin.” (2 Corinteni 12.14-15). Gândesc că acesta este un indiciu foarte important. Copiii noștri nu sunt aici pentru satisfacția noastră, ci dimpotrivă, noi suntem aici pentru copiii noștri. Nu este ușor să le oferim copiilor noștri dragoste fără a aștepta nimic în schimb. Probabil că nici măcar nu este cel mai greu să renunțăm la copiii noștri, ci este mai greu să renunțăm la așteptările noastre nerealiste față de ei. Ce căutăm pentru copiii noștri, ce adunăm pentru ei? Pavel voia să renunțe la tot pentru a-i sluji pe credincioșii din Corint. Chiar dacă a trebuit să rostească cuvinte dure (iar corintenilor, desigur, nu le-au plăcut; de aceea el spune: „chiar dacă sunt iubit mai puțin”), a făcut-o din dragoste. În 1 Corinteni 4, el spune: „Pentru că, dacă ați avea zece mii de îndrumători în Hristos, totuși nu ați avea mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus prin Evanghelie” (1 Corinteni 4.15). Noi, părinții, suntem

responsabili să adunăm pentru copiii noștri și să le dăm ceea ce au nevoie. Cunoaștem nevoile copiilor noștri? Vorbim cu copiii noștri? Și dacă copiii noștri au luat căi greșite, cum ne comportăm atunci?

David ca tată

Putem învăța foarte multe și de la David. Știm multe despre el ca împărat și putem vedea în David o imagine profetică a Domnului Isus, dar ne-am gândit vreodată la ce știm despre el ca tată? Putem privi istoria lui David și ca istoria unui tată obișnuit cu copiii săi. Merită să studiem modul în care David s-a purtat cu copiii săi ca tată. Se dovedește că acest om, pe care Dumnezeu l-a numit „un om după inima lui Dumnezeu”, a fost un tată eșuat. Dar învățăm și cum a mers pe calea lui Dumnezeu în acest eșec. Mă gândesc în special la întâmplarea cu Absalom. Acesta voia să ia locul tatălui său, voia tronul. Istoria lui Absalom arată foarte clar că David nu l-a educat bine. Aici găsim istoria dintre Amnon și Tamar, sora lui Absalom. Amnon a dezonorat-o pe Tamar. În 2 Samuel citim: „Împăratul David a auzit de toate aceste lucruri și s-a mâniat foarte tare” (2 Samuel 13.21). Dar aceasta a fost singura reacție. A rămas așa. Desigur, nu este plăcut când în familia noastră se întâmplă lucruri de care trebuie să ne fie rușine. Asta a fost tot ce a făcut David.

Ce se petrece în copiii noștri?

Apoi citim mai departe: „Absalom a zis: «Dacă nu, lasă, te rog, pe Amnon, fratele meu, să meargă cu noi!» Și împăratul i-a zis: «De ce să meargă el cu tine?» Și Absalom a stăruit de el și [împăratul] a lăsat pe Amnon și pe toți fiii împăratului să meargă cu el” (2 Samuel 13.26). David era un tată care ceda repede. Am spus că trebuie să fim tați și mame care acționează din convingere. David nu a acționat din convingere; era slab, pur și simplu ceda. Vedem asta clar. Când copiii noștri ne cer ceva care ne deranjează, spunem în cele din urmă: „Bine, fă ce vrei!”? Acesta este un semn de slăbiciune. Această slăbiciune poate fi consecința faptului că ne este greu să le spunem copiilor noștri de ce nu vrem ceva sau pentru că nu ne luăm timp să vorbim cu ei. Poate că nici noi nu suntem convinși de justetea unui lucru. Poate că, la fel ca David în cazul lui Absalom, pur și simplu nu știm ce se întâmplă în copiii noștri, ce simt în inimile lor, ce au de gând să facă. Știm întotdeauna ce au de gând copiii noștri? De la un alt bărbat, Ionadab, un nepot al lui David, David și noi aflăm ce avea de gând Absalom: „Pentru că lucrul acesta a avut loc din porunca lui Absalom, pe care o hotărâse din ziua când a înjosit-o el pe Tamar, sora lui”, și anume să-l omoare pe Amnon (2 Samuel 13.32). Alții aflaseră despre aceasta. O altă traducere (Menge) redă versetul astfel: „Se putea vedea că Absalom era hotărât să facă acesta din ziua în care o dezonorase pe sora sa, Tamar.” Alți oameni vedeau ce punea Absalom la cale. Numai David nu vedea. Era orb la aceasta. La fel și noi putem fi orbi la ceea ce se petrece în copiii noștri.

Capitolul 3 – Când copiii nu cred, ... este responsabilitatea lor?

Părinții suferă ... când copiii nu cred

Alte întrebări

Cu siguranță, este o dovadă de bună intenție când părinții credincioși se întreabă mai întâi dacă sunt vinovați, așa cum am făcut noi în capitolul 2. Cu toate acestea, după ce această autoexaminare a fost făcută în lumina Cuvântului lui Dumnezeu fiind deplin conștienți, rămân adesea multe întrebări fără răspuns. Despre acestea vom vorbi în acest capitol.

Copiii nu sunt obiecte neînsuflețite

Copiii noștri pot merge pe propriile lor căi. Așa cum am spus, acest fapt poate fi cauzat de eșecurile noastre. Dar trebuie să ținem cont de faptul că copiii noștri nu sunt obiecte neînsuflețite, pe care le putem așeza după bunul nostru plac. Copiii noștri sunt personalități cu responsabilități personale. Nu pot sublinia acest lucru suficient. Cât timp îi avem pe copiii noștri în casa noastră? Poate douăzeci de ani. Dacă ajung la optzeci de ani, asta înseamnă doar un sfert din viața lor este petrecut în casa noastră. Restul vieții o vor trăi mai mult sau mai puțin fără noi, părinții lor. Și din acești douăzeci de ani, poate că primii zece ani sunt decisivi. Dar dezvoltarea continuă, chiar și după primii zece ani, care sunt adesea decisivi. Este foarte important modul în care noi, părinții, ne educăm copiii, și totuși se poate întâmpla ca educația noastră să eșueze, în ciuda tuturor eforturilor noastre.

Copilul are propria responsabilitate

Un copil nu este lipsit de responsabilitate. Vine momentul în care copiii devin responsabili pentru faptele lor și în care noi nu mai putem să le spunem copiilor noștri cum să se comporte. Copiii sunt responsabili personal pentru faptele lor. Așa spune Dumnezeu în Ezechiel 18: „Iată, toate sufletele sunt ale Mele; ca sufletul tatălui, așa și sufletul fiului este al Meu; sufletul care păcătuiește, acela va muri. ... Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui, nici tatăl nu va purta nelegiuirea fiului: dreptatea celui drept va fi asupra lui și răutatea celui rău va fi asupra lui.” (Ezechiel 18.4,20). Aici vedem că Dumnezeu îl face pe copil responsabil pentru comportamentul său și nu îl pedepsește pentru păcatele părinților.

Alegerea și responsabilitatea

Am spus deja că, atunci când ajung la o anumită vârstă, copiii noștri trebuie să ia singuri deciziile. Noi, ca părinți, trebuie să le acordăm copiilor noștri libertatea de a face aceasta. Acest lucru a devenit foarte important pentru mine când m-am gândit la modul în care Dumnezeu, ca educator desăvârșit, l-a pus pe Adam într-o poziție de responsabilitate. Dumnezeu i-a dat lui Adam posibilitatea de a alege, și astfel a avut posibilitatea de a face o alegere greșită. Și Adam a ales într-adevăr greșit. La fel a procedat Dumnezeu și cu poporul Său, Israel. Ce fapte mărețe a săvârșit Dumnezeu cu poporul Său și pentru poporul Său! Ce i-a revelat poporului, ce binecuvântări i-a promis, pentru ca poporul să fie un popor credincios! Dar se spune că poporul L-a lepădat pe Dumnezeu (1 Împărați 14.9). I-a întors spatele. Israel nu a ascultat de Dumnezeu.

Fiecare om, inclusiv fiecare dintre copiii noștri, este personal responsabil înaintea lui Dumnezeu. Indiferent ce am făcut noi ca părinți, pentru copiii noștri vine un moment în care trebuie să aleagă. Ei pot fi îndrumați de timpuriu să facă o alegere bună. Este responsabilitatea noastră ca părinți să

le oferim hrană bună, smântână și miere, pentru ca ei să poată distinge între bine și rău (compară cu Isaia 7.15). Dumnezeu i-a dat lui Adam responsabilitatea când i-a spus: „Din orice pom din grădină poți să mănânci în voie. Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci.” Dar ce a făcut Adam? A mâncat tocmai din acel pom.

Ceva similar vedem și în Luca 15. Unul dintre cei doi fii a venit și i-a cerut tatălui său partea care îi revenea din avere. Tatăl nu a încercat deloc să-l oprească. S-a așezat, a calculat suma care îi revenea fiului său, i-a dat partea lui și l-a lăsat să plece. Și tot ce a primit fiul, a risipit cu curvele. Dar acest tată nu și-a pierdut niciodată fiul din ochi. El nu a plecat cu el, a rămas acasă. Dar inima lui era cu el. Îl aștepta neîncetat (Luca 15.12-24).

Un șoc pentru părinți

Dumnezeu este unic în toate privințele; și la fel este și ca educator. Nu ar trebui să credem că rezultatul educației Sale ar fi un succes deplin? Să ascultăm ce spune Isaia despre aceasta: „Auziți, ceruri, și pleacă urechea, pământule, pentru că Domnul a vorbit: «Am hrănit și am crescut fii și ei s-au răzvrătit împotriva Mea. Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu Mă cunoaște; poporul Meu nu are inteligență».” (Isaia 1.2,3). Poporul a întors spatele la Dumnezeu și nu L-a ascultat. Așa se poate să-i învățăm pe copiii noștri: «Asta e bine, asta nu e bine, și asta nu trebuie să faci». Și totuși se întâmplă ca copiii noștri să facă lucruri pe care le-am interzis. Este dureros când iau decizii grave, greu de înțeles și de acceptat pentru noi, mai ales când copiii noștri fac lucruri pe care le consideram imposibile, la care poate nici nu ne-am gândit vreodată. Acum treizeci și cinci de ani, o fată de cincisprezece ani a plecat de acasă cu un băiat. Părinții ei îi interzisese. Dar ea a spus: „Atunci voi face în așa fel încât să fiu nevoită să mă căsătoresc cu el”, și a rămas însărcinată. S-a căsătorit la șaisprezece ani. Mama ei se roagă de treizeci și cinci de ani pentru copilul ei (tatăl ei este deja la Domnul).

Capitolul 4 – Când copiii nu cred, ... ce se întâmplă cu promisiunile lui Dumnezeu?

Părinții suferă ... când copiii nu cred

Un șoc și mai mare

Când copiii noștri fac lucruri pe care le consideram imposibile, acestea sunt un șoc pentru noi. Dar există ceva și mai greu de înțeles și care ne șochează și mai mult, și anume când așteptăm ceva de la Dumnezeu și apoi suntem dezamăgiți. Se întâmplă lucruri cu permisiunea lui Dumnezeu, pe care nu le-am fi considerat posibile, astfel încât ne întrebăm: „Cum poate Dumnezeu să permită așa ceva?” În Biblie citim adesea promisiuni: „Dacă faceți asta sau asta, nu se va întâmpla asta sau veți primi asta.” Un verset legat de creșterea copiilor se găsește în Proverbe 22: „Crește-l pe copil după rânduială pe calea sa și, când va fi bătrân, nu se va abate de la ea” (Proverbele 22.6). Nu este aceasta o promisiune bună? Condiția prealabilă este însă ca noi, părinții, să ne educăm copiii „după rânduială pe calea sa”, atunci avem promisiunea lui Dumnezeu că nu se vor abate de la ea când vor îmbătrâni. Câți părinți au spus deja: „Exact asta am făcut, și uite ce s-a întâmplat.” Pentru a preveni aceste dezamăgiri față de Dumnezeu și Cuvântul Său, este necesar să înțelegem ce scrie cu adevărat acolo.

O regulă generală și excepții

Când citim cartea Proverbelor, trebuie să știm că această carte face parte din literatura de înțelepciune. Această carte a fost scrisă de cineva care a dobândit înțelepciune observând foarte atent mediul înconjurător și, pe baza acestor observații, s-a gândit la modul în care se desfășoară viața de zi cu zi. Și a văzut că, în general, părinții buni au copii buni, iar părinții răi au copii răi. Cu toate acestea, vedem că și părinții răi au uneori copii buni. Cum se explică aceasta? Poate pentru că acești copii au fost martori la multe certuri, dispute și alcoolism în familie și au ajuns la concluzia: „Așa ceva nu va exista în casa mea!” Și își educă bine copiii. Cunoscut la fel de bine părinți care emanau multă căldură și dragoste, care erau fermi, înțelepți și altruști și totuși aveau cel puțin un copil care le cauza multe griji și probleme. Desigur, contează cum sunt părinții. Cu alte cuvinte, există reguli generale. Părinții buni nu au atât de repede copii problematici ca părinții răi. În familiile stabile, este mai probabil să întâlnești copii mai echilibrați decât în familiile instabile. Dar nu putem merge mai departe. Nu există o lege a mezilor și perșilor care să spună că părinții buni au întotdeauna copii buni, iar părinții răi au întotdeauna copii răi.

Un bun cunoscut mi-a povestit cum fiica lui a început o relație cu un bărbat cu peste douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, divorțat de două ori și cu o fiică de douăzeci și șapte de ani. Nu-ți poți imagina cum este posibil așa ceva. Dar fiica nu a vrut să asculte de părinții ei, ci le făcea permanent reproșuri. Și eu știu câtă căldură și dragoste a primit acest copil de la părinții lui. Cum se face atunci că fiica lor a ales o astfel de cale? Răspunsul este: pentru că copilul ia personal această decizie și este responsabil pentru faptele sale. Pentru părinți, o astfel de cale aleasă de copiii lor aduce, desigur, suferință și durere.

Lumina în valea întunecată

Dar oare astfel de circumstanțe grele nu sunt potrivite pentru a ne apropia de Dumnezeu? Dacă nu cumva Dumnezeu folosește circumstanțele, atunci când copiii noștri merg pe drumuri proprii, pentru a ne apropia mai mult de El? El vrea ca noi să ne refugiem la El. Adesea, părinții au spus din propria experiență: „Dacă nu aș fi trecut prin asta sau prin aia, Dumnezeu nu ar fi devenit atât

de mare pentru mine cum este acum, pentru că în durerea mea am primit atât de multă dragoste și mângâiere de la El”. Într-o cântare bine cunoscută se spune: „Tu ești lumina noastră în valea întunecată”. Lumina nu strălucește niciodată mai puternic decât atunci când ne aflăm în astfel de circumstanțe întunecate. Atunci suntem cei mai receptivi la ceea ce Dumnezeu vrea să ne spună și să ne învețe. Așa este El. El merge pe un drum împreună cu copiii noștri, dar merge și pe drumul Său împreună cu noi.

Capitolul 5 – Când copiii nu cred, ... ce facem acum?

Părinții suferă ... când copiii nu cred

Reacții

În acest capitol găsim trei exemple de reacții legate de copiii încăpățânați:

1. David. L-am văzut deja pe David ca pe un tată care a eșuat. Dar istoria lui David ca tată nu se termină aici. Este foarte instructiv să vedem cum reacționează la propriul eșec și cum merge astfel pe o cale spre restabilire.
2. Proprii noștri părinți. Uneori, când nu reușim să ne corectăm copiii, este util să ne gândim la felul în care noi, ca copii, reacționăm la ceea ce așteptau părinții noștri de la noi.
3. Dumnezeu. În orice caz, putem învăța de la Dumnezeu cum se poartă El cu copiii Săi.

Calea înapoi

Biblia descrie totul cu fidelitate, așa cum s-a întâmplat în realitate. Tocmai de aceea Biblia este atât de actuală. Biblia arată întotdeauna o cale spre iertare și restabilire. David a eșuat ca tată față de fiul său Absalom. Când în cele din urmă nu a mai putut face nimic pentru el, a fugit de fiul său. Ce umilință! Dar prin aceasta a dovedit că nu se agăța cu disperare de împărăția sa. A ales această umilință inimaginabilă și a lăsat judecata în mâinile lui Dumnezeu. Aceasta este singura alegere rațională pentru oamenii care știu că au greșit și simt că este necesară o pocăință sinceră. David a lăsat lucrurile să ajungă prea departe. Dar când nu a mai putut face nimic, a redevenit omul care depindea de Dumnezeu și a acceptat judecata Lui. A privit realitatea în față. Așa începe orice restabilire. După ce și-a recunoscut eșecul, David a renunțat la dreptul său la tron. Aplicația pe care aș dori să o fac este următoarea: Dacă am eșuat ca tată în fața copiilor mei, trebuie să cobor de pe tronul meu. Este dificil. Trebuie să privesc realitatea în față și să nu fug de ea, adică să nu mai insist asupra drepturilor mele, să nu mai fiu mândru și îngâmfat, ci să spun: „Am eșuat.” Va fi totul bine atunci? Nu avem nicio garanție. Dar Dumnezeu va fi atunci alături de mine ca tată, alături de noi ca părinți.

Când părinții suferă ...

În 2 Samuel 18 este descris cum s-a ajuns la un final teribil în cazul lui Absalom. Putem învăța și din comportamentul lui David de după aceea. Citim în 2 Samuel 19: „Și i s-a spus lui Ioab: «Iată, împăratul plânge și jalește după Absalom!» Și victoria din ziua aceea s-a prefăcut în jale pentru tot poporul. Pentru că poporul a auzit spunându-se în ziua aceea: «Împăratul este îndurerat din cauza fiului său». Și poporul s-a furișat în ziua aceea înăuntrul cetății, cum se furișează un popor care se rușinează când fuge din luptă. Și împăratul și-a acoperit fața și împăratul bocea cu glas tare: «Fiul meu Absalom! Absalom, fiul meu, fiul meu!» Și Ioab a intrat în casă la împărat și a zis: «Astăzi ai făcut de rușine fețele tuturor slujitorilor tăi, care ți-au salvat astăzi viața ta, viețile fiilor tăi și ale fiicelor tale și viețile soțiilor tale și viețile țiitoarelor tale. Pentru că tu-i iubești pe cei care te urăsc și-i urăști pe cei care te iubesc. Pentru că în această zi ai dovedit că și căpeteniile și slujitorii nu sunt nimic pentru tine. Căci cunosc astăzi că, dacă ar fi trăit Absalom, iar noi toți am fi murit în ziua aceasta, atunci ar fi fost drept în ochii tăi.»» (2 Samuel 19.1-6). Aici este descrisă durerea unui tată căruia i-a fost răpit un copil. Durerea era atât de mare încât totul altceva a devenit neimportant. Vedem cât de mult l-a afectat această experiență pe David. Nu ne doare și pe noi

foarte mult când unul dintre copiii noștri merge pe căi greșite? Ne doare pe toți când un copil al fraților și surorilor noastre merge pe căi greșite? Putem plânge pentru asta?

Mai sunt și alți copii

Dar putem învăța din asta că, atunci când un copil din familie merge pe calea lui, noi, ca părinți, nu trebuie să uităm că mai sunt și alți copii. Pentru că se întâmplă adesea ca toată atenția și tot timpul să fie acordate copilului care le face părinților griji, iar ceilalți copii spun: „Tată, mamă, unde sunteți? Sunt și eu aici!” Cunoscut un copil drag care a spus odată: „Poate că și eu trebuie să merg pe un drum greșit, ca să primesc mai multă atenție de la tatăl meu sau de la mama mea.” De aceea, atenție să nu neglijăm ceilalți copii! Ceilalți copii sunt și ei copiii noștri și au nevoie de aceeași atenție, dragoste și afecțiune. După acest eveniment, Ioab i-a spus lui David: „Căci cunosc astăzi că, dacă ar fi trăit Absalom, iar noi toți am fi murit în ziua aceasta, atunci ar fi fost drept în ochii tăi”. David a luat aceste cuvinte la inimă. Într-o familie în care un copil merge pe o cale greșită, părinții trebuie să fie atenți și la ceilalți copii și să le acorde timp. Aceasta este posibil, și Dumnezeu vrea ca noi să facem asta. Trebuie să ajungem să-i încredințăm pe copiii noștri lui Dumnezeu, chiar și pe cel care ne face griji. Trebuie să învățăm că grija lui Dumnezeu pentru acest „copil problematic” este mult mai cuprinzătoare decât grija noastră. El merge pe calea Lui cu copilul pe care ni l-a încredințat. Și când ajungem să-l încredințăm Lui, El poate merge mai departe cu acest copil. El ajunge atunci cu acest copil la ținta lui. Trebuie să învățăm să-l încredințăm copiii noștri. Știu că este foarte dificil. Dar acesta este planul lui Dumnezeu cu copiii noștri.

Așteptări nerealiste

Ca părinți, putem face descoperiri cutremurătoare: scrisori obscene, consum de droguri, furt din portofel și din magazine, chiul de la școală, incest (amor între rude) în propria familie. Toate acestea se pot întâmpla în familiile noastre creștine, pentru că copiii noștri nu sunt mai buni decât copiii necredincioșilor. Când auzim astfel de lucruri, este posibil să reacționăm cu accese de furie. Două cauze pot fi invocate pentru astfel de accese de furie ale părinților: una are legătură cu așteptările nerealiste pe care le avem de la copiii noștri, iar cealaltă cu faptul că, înainte, nu ne-am preocupat aproape deloc de comportamentul lor. Când așteptările noastre nu se împlinesc, ne supărăm. Dar dacă copiii noștri au un obicei prost sau se comportă urât, nu putem să ne așteptăm ca acest lucru să se schimbe după prima avertizare. Este mai bine să ne pregătim pentru faptul că va dura o anumită perioadă de timp până când copiii se vor dezobișnui de acest obicei prost. Poate fi util să ne gândim la de câte ori părinții mei au trebuit să-mi ceară să încetez să fac ceva sau să fac ceva și eu nu am ascultat întotdeauna imediat. Nu este vorba de a aproba ceea ce este greșit și de a ignora pur și simplu un obicei prost. Este vorba de a nu ne supăra în așa fel încât să ne pierdem stăpânirea de sine (care face parte din roadele Duhului – Galateni 5.22-23a) și să izbucnim în furie.

Așteptările noastre greșite pot avea cauza într-o obsesie specială pentru ordine. Camera trebuie să fie întotdeauna frumoasă și curată. Nu trebuie să se certe cu fratele sau sora. Uneori, așteptările noastre provin din egoismul nostru și au de-a face cu mândria și satisfacția personală. Întrebarea nu este doar *ce* așteptăm, ci și *de ce* așteptăm ceva. Ca părinți, vrem să avem controlul asupra lucrurilor. Dar, așa cum am spus, copiii noștri nu sunt obiecte neînsuflețite pe care le mutăm în fiecare săptămână după bunul nostru plac. Copiii noștri sunt oameni cu voință și responsabilitate proprie.

Copilul meu este mândria mea

De ce ne enervăm uneori? Pentru că prin comportamentul său, copilul meu îmi pătează numele. Numele meu este pătat de comportamentul copilului meu. Când este vorba de lucruri precum comportamentul necorespunzător sau obiceiurile proaste, poate că nu este atât de grav. Dar când este vorba de lucruri precum cele despre care citim în cazul celor doi fii ai lui Iacov, este mai grav. Iacov spune: „Voi m-ați tulburat, făcându-mă să miros urât printre locuitorii țării” (Geneza 34.30). Reputația lui era pătată. Acest lucru era mai dureros pentru el decât ceea ce făcuseră fiii lui. Izbucnirile de furie apar când uităm cum eram noi înșine când eram copii. Abia când ne gândim la asta, putem înțelege acțiunile copiilor noștri. Atunci putem înțelege că copilul nostru a făcut așa ceva, chiar dacă nu putem aproba cele făcute. Este important să acceptăm copilul și să urâm răul. Trebuie să învățăm să vorbim despre păcat și să-l respingem, fără a respinge copilul. Știm că păcatul este ceva îngrozitor și în biserică (adunare). Așa este pentru Dumnezeu, așa trebuie să fie și pentru noi. Dar ura față de păcat nu trebuie să fie niciodată în detrimentul dragostei față de cel care păcătuiește.

Ce este Dumnezeu pentru mine pot fi eu pentru copilul meu

Regula de bază pentru părinți este: ceea ce Dumnezeu este pentru mine, pot fi și eu pentru copilul meu. Așa cum El Se poartă cu mine, așa trebuie să mă port și eu cu copiii mei. Toate calitățile pe care El mi le-a arătat, trebuie să le arăt și eu copiilor mei. Pentru că pentru copiii mei, eu sunt în locul lui Dumnezeu. Ori de câte ori reacționăm cu adevărat spiritual ca părinți, arătăm ceva mai mult din ceea ce este Dumnezeu. Am o voință care poate fi mai puternică decât durerea mea. Acest lucru îmi permite să mă stăpânesc, să am grijă de copiii mei și să-mi amintesc propria copilărie. Știu cât de dificil poate fi să-mi controlez sentimentele și reacțiile în anumite situații. Trebuie doar să-mi amintesc cât de greu mi-a fost să rezist anumitor ispite. Tatăl din Luca 15 l-a lăsat pe fiul pierdut să plece. Așa procedează Dumnezeu cu noi. El ar putea să ne oblige să facem anumite lucruri, dar refuză să o facă. Dacă nu vrem să ascultăm, simțim consecințele propriilor noastre alegeri. Nu putem să ne corectăm copiii în permanență. Ceea ce putem face cel mai bine ca părinți în ceea ce privește copiii noștri și educația lor este să ne gândim la ceea ce Dumnezeu este pentru noi, da, pentru mine. Așa cum El se poartă cu mine, așa vreau să fiu și eu pentru copiii mei și să mă port cu ei.

Cum L-am cunoscut pe Dumnezeu?

Cum stăm noi cu relația noastră cu Dumnezeu, Tatăl nostru? Ce imagine avem despre El? Ce înseamnă El pentru noi? Imaginea pe care o avem despre Dumnezeu se transmite inevitabil copiilor noștri. De aceea este necesar să ne preocupăm constant cu Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a auzi ce are El să ne spună. Dacă ne comportăm astfel cu Dumnezeu, dacă Îl cunoaștem cu adevărat ca Tată, ca un Dumnezeu care a pus fiecare om sub responsabilitate și îl va trage la răspundere pentru aceasta, atunci acest lucru se va reflecta și în relația noastră cu copiii noștri.

Dumnezeu este lumină și Dumnezeu este dragoste. De două ori citim în Cuvântul lui Dumnezeu: „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4.8,16) și o dată: „Dumnezeu este lumină” (1 Ioan 1.5). Nu trebuie să aprobăm niciodată răul din copilul nostru! Dar trebuie să iubim copilul așa cum ne iubește Dumnezeu. Este posibil ca relația cu acest copil să trebuiască întreruptă, deoarece el urmează o cale atât de greșită încât continuarea relației ar duce la pierzarea întregii familii. Nu putem permite aceasta. Atunci trebuie să spunem: „În această situație, nu putem merge împreună”. Dumnezeu este lumină. Și totuși, Dumnezeu rămâne dragoste. Am văzut deja în Luca 15 cum tatăl s-a uitat după fiul său când acesta a plecat. A stat cu privirea ațintită spre el până când acesta s-a

întors. Când fiul și-a venit în fire și și-a adus aminte de tatăl său, s-a ridicat și s-a hotărât să-i spună: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău.” Și apoi s-a întors la tatăl său!

Capitolul 6 – Când copiii nu cred, ... ajutor pentru părinți

Părinții suferă ... când copiii nu cred

Ajutor

Când un copil merge pe propria cale și nu mai poate fi câștigat de părinți, este totul pierdut? Nu, din fericire nu! Astfel de părinți pot fi ajutați. Ei înșiși pot face ceva, iar alții care vor să-i ajute pot face ceva. În acest capitol sunt prezentate câteva posibilități în acest sens.

Adu-ți disperarea înaintea lui Dumnezeu

Dumnezeu este dragoste și Dumnezeu este lumină. Oriunde arătăm ceva din Dumnezeu, aceasta are influență asupra copilului și Dumnezeu ne va binecuvânta pentru asta. Cu toate acestea, avem îndoieli, temeri și întrebări. Copilul este plecat și nu mai putem ajunge la el. Când se va întoarce? Cum poate reveni la noi? Vrem să mergem la Dumnezeu cu această disperare. Este mai bine să aducem această disperare înaintea lui Dumnezeu, decât să o lăsăm să existe între noi și Dumnezeu. Dumnezeu este întotdeauna prezent pentru noi, chiar și atunci când suntem zdrobiți înaintea Lui și nu mai vedem nicio ieșire și întrebăm: „De ce, Doamne, *de ce*?” Mai ales atunci când vedem alte familii în care totul pare să meargă atât de bine, iar noi avem nevoie, dar Dumnezeu spune: „Vino la Mine cu asta! Poți veni.” Putem să aducem totul înaintea lui Dumnezeu, chiar și nevoile și lipsa noastră de perspectivă de ieșire. Putem înțelege că Dumnezeu a ales tocmai astfel de locuri – inimi zdrobite și sfărâmate – ca locuință (Isaia 57.15)? Putem veni întotdeauna la El, chiar și cu cazuri aparent fără speranță.

Compasiune

Avem voie să venim la El. El ne invită să facem aceasta. Și tu, tată, mamă, ești copilul Lui. El are planuri bune pentru tine. Putem transmite aceasta și familiilor care trec prin astfel de momente triste și grele. Sper că această broșură va contribui la a ne ajuta să-i ajutăm pe ceilalți și să punem balsam pe răni care sunt adesea foarte adânci. Nu putem înțelege pe deplin tot ce trăiesc părinții în suferința lor pentru copiii lor. Dar putem să-i facem să simtă că suferința lor nu ne lasă indiferenți; poate că nu spunem niciun cuvânt, ca prietenii lui Iov la început. Au stat șapte zile lângă el, fără să spună un cuvânt. „Și au stat jos cu el pe pământ șapte zile și șapte nopți și nici unul nu i-a spus un cuvânt, pentru că vedeau că durerea lui era foarte mare.” (Iov 2.13). Adesea ne este foarte greu să avem milă fără să reproșăm nimic. Și apoi, când credem că putem spune ceva, avem nevoie de multă înțelepciune și dragoste. În acest sens, prietenii lui Iov nu sunt un bun exemplu. Când au deschis gura, lucrurile nu au mers bine.

Har

Când copiii noștri sunt bine, este doar har. Pun accentul pe „doar har”. Este clar că educația cere din partea noastră o dăruire totală. Trebuie să ne implicăm! Am citit aceasta și la Pavel, în 2 Corinteni 12. Dar știm foarte bine că, oricât de bine am făcut și oricât ne-am implicat, tot am eșuat. Nu trebuie să uităm că este har faptul că copiii noștri au fost feriți până acum de lucruri care ne-ar fi cauzat mari suferințe ca părinți. Pentru că nu avem absolut nicio garanție că totul va merge bine cu copiii noștri, cu excepția cazului în care ei rămân aproape de Domnul. S-a întâmplat deja ca copii care erau căsătoriți și aveau la rândul lor copii căsătoriți să o ia pe căi greșite și să le provoace mari suferințe părinților lor în vârstă. Un ginere i-a spus socrului său, când s-a căsătorit cu ultima lui fiică: „Acum poți fi fericit și mulțumit. Toți copiii tăi s-au descurcat bine, sunt căsătoriți fericiți și merg pe calea Domnului.” Socrul a răspuns: „Îngrijorarea mea nu încetează niciodată. Voi

continua să mă rog pentru copiii mei.” Numai conștientizând acest har, putem să ajutăm pe frații și pe surorile noastre, precum și pe semenii noștri care suferă pentru copiii lor – și această suferință există în această lume.

Un tată și un fiu

Există un episod în Noul Testament în care ucenicii Domnului Isus nu au fost în stare să ajute. Citim despre aceasta în Marcu 9: „Și, când a venit la ucenici, a văzut o mare mulțime în jurul lor, și pe cărturari discutând aprins cu ei. Și îndată toată mulțimea, văzându-L, a fost uimită și, alergând la El, Îl saluta. Și El i-a întrebat: «Despre ce discutați cu ei?» Și unul din mulțime l-a răspuns: «Învățătorule, l-am adus la Tine pe fiul meu, care are un duh mut. Și oriunde îl apucă, îl trânteste; și face spumă și scrâșnește din dinți și rămâne nemișcat; și le-am spus ucenicilor Tăi să-l scoată și n-au putut». Iar El, răspunzându-le, a spus: «O, generație necredincioasă, până când voi fi cu voi? până când vă voi îngădui? Aduceți-l la Mine». Și l-au adus la El; și, când L-a văzut, îndată duhul l-a scuturat cu putere și, căzând la pământ, se zvârcolea, făcând spumă. Și El l-a întrebat pe tatăl lui: «Cât timp este de când i se întâmplă aceasta?» Și el a spus: «Din copilărie; și deseori l-a aruncat și în foc și în apă, ca să-l distrugă; dar, dacă poți să faci ceva, ai milă de noi și ajută-ne!» Și Isus i-a spus: «Dacă poți!» Toate sunt posibile pentru acela care crede». Și îndată tatăl copilului, strigând, a spus: «Cred, Doamne, ajută necredinței mele!». Iar Isus, văzând că mulțimea se aduna alergând, a muștră duhul necurat, spunându-i: «Duh mut și surd, Eu îți poruncesc: Ieși afară din el și să nu mai intri în el». Și, strigând și scuturându-l mult, duhul a ieșit. Și el a devenit ca mort, încât mulți spuneau: «A murit!» Dar Isus, apucându-l de mână, l-a ridicat; și el a stat în picioare. Și, când a intrat în casă, ucenicii Săi L-au întrebat deoparte: «Noi de ce n-am putut să-l scoatem?» Și le-a spus: «Acest fel de demoni nu poate ieși prin nimic, decât prin rugăciune și post.»» (Marcu 9.14-29).

Înainte de a intra în detalii despre acest eveniment, aș dori să atrag atenția asupra începutului acestui capitol. Și aici vedem un tată și un fiu. Tatăl este Dumnezeu, iar Fiul este Domnul Isus. Tatăl a putut spune: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit” (Marcu 9.7). În alte Evanghelii se adaugă: „În care Mi-am găsit plăcerea” (Matei 3.17; Luca 3.22). Era un Om aici pe pământ, pe care Tatăl Îl putea privi cu bucurie și desfătare. Era un Fiu, care asculta pe Tatăl Său în toate lucrurile. Marcu ne arată pe Domnul Isus în mod special ca slujitor. Avem aici un slujitor care, ca Fiu, dă totul Tatălui Său și este tot ceea ce El dorește de la El. Aici putem vedea cum vrea Dumnezeu să ne purtăm cu copiii noștri. Trebuie să-i educăm astfel încât, ca părinți, să putem avea plăcere în copiii noștri. Ar trebui să ne uităm mereu la această imagine, pentru a dori să o imităm. Am citit în Evrei 12 că, spre deosebire de Dumnezeu, noi nu suntem desăvârșiți. Nici copiii noștri nu sunt desăvârșiți, așa cum era Domnul Isus. Cu toate acestea, părinții nu ar trebui să aibă altă dorință decât ca relația lor cu copiii să fie similară cu relația dintre Dumnezeu Tatăl și Fiul Său.

Încă un tată și un fiu

Tocmai am citit despre un tată care avea mari probleme cu fiul său. El dorea cu ardoare ca problemele să fie rezolvate. Desigur, dacă am avea un astfel de copil, ne-am dori cu toții să-l putem aduce la Domnul Isus și ca El, indiferent de problema copilului, să o înlăture pur și simplu. Acest tată vine cu copilul său la Domnul Isus (Marcu 9.17). Dar, la început, nu Domnul se ocupă de băiat, ci ucenicii Lui (Marcu 9.18). Acest tată se duce la Domnul Isus și se așteaptă ca ucenicii să-l ajute. Era această așteptare nejustificată sau inadmisibilă? Nu cred. Domnul nu-i face reproșuri tatălui pentru asta.

Ajutorul fraților și surorilor

Nu este greșit să mergem cu grijile noastre la frații și surorile în credință, despre care știm că trăiesc cu Domnul. Copiii fraților și surorilor noastre sunt și copiii noștri, iar problemele copiilor fraților noștri și surorilor noastre sunt și problemele noastre. Putem merge la frații noștri și la surorile noastre cu problemele pe care ni le cauzează copiii noștri sau suntem prea mândri pentru asta? Frații și surorile noastre, care au probleme cu copiii lor, găsesc înțelegere și compasiune la noi? Suntem acolo când părinții suferă pentru copiii lor? Suntem cu adevărat acolo pentru ei? Sau trebuie să ne temem că unii nu îndrăznesc să vină la noi tocmai pentru că se simt condamnați de noi? Poate că îi auzim deja spunând: „Ai greșit asta și aia, ar fi trebuit să faci așa și așa.” Poate că avem chiar dreptate, dar cu această constatare i-am ajutat cu adevărat? Noi îi certăm pe cei care sunt deja distruși și le dăm sentimentul că nu sunt bineveniți și că, în cele din urmă, nu vor găsi înțelegere la noi. Sper că suntem atât de deschiși și de compătimitori încât oamenii cu probleme, în special din cauza copiilor lor, să poată veni la noi fără să le facem reproșuri. Astfel de părinți au nevoie să le fim alături. Am menționat deja prietenii lui Iov. Să învățăm de la ei cum să empatizăm când vedem că frații și surorile noastre suferă foarte mult pentru un copil care a luat o cale greșită. Să ne folosim mai întâi brațele pentru a-i îmbrățișa și a le arăta compasiunea noastră. Abia apoi le putem fi de ajutor.

Suntem dispuși și capabili să ajutăm?

Noi, ca ucenici ai lui Hristos, suntem adesea asemănători cu ucenicii din această relatare. De ce? Pentru că, la fel ca ei, nu știm ce înseamnă să ne rugăm și să postim. „Acest fel de demoni nu poate ieși prin nimic, decât prin rugăciune și post” (Marcu 9.29). Ne rugăm unii pentru alții? Îi purtăm în inimă în mod special pe frații și surorile care au griji cu copiii lor? Vedem suferința părinților și o împărtășim? Aducem nevoile înaintea Domnului? Cu toții avem responsabilitatea de a fi unul pentru celălalt și de a ne ajuta reciproc. Nu putem lăsa această sarcină doar anumitor persoane, pe care poate că le și plătim și despre care spunem: „El este păstorul nostru, cu siguranță se va ocupa de acest caz!” Suntem ucenici ai Domnului Isus? Dacă da, atunci avem misiunea de a-i ajuta pe ceilalți, în măsura posibilităților. De exemplu, fiecare dintre noi poate să-l asculte pe celălalt. Fiecare dintre noi poate simți compasiune. Aceasta nu este un dar, pe care Domnul l-a dat doar unor persoane. Poate că suntem adesea prea ocupați cu noi înșine, cu bunurile noastre, cu ceea ce avem de făcut. Desigur, nu trebuie să ne neglijăm propria familie, când avem grijă de alte familii. Dar mai știm ce înseamnă să ne rugăm și să postim pentru problemele pe care le au alții în familia lor?

Calea spre vindecare

În întâmplarea din Marcu 9, s-a dovedit repede că ucenicii nu puteau să-l vindece pe băiat. Cât de dezamăgit trebuie să fi fost tatăl. Dar apoi Domnul spune: „Aduceți-l la Mine” (Marcu 9.19). Acum ucenicii vin cu băiatul. Cu siguranță a venit și tatăl. Împreună vin cu problema lor comună la Domnul Isus. Nu numai fiul (care reprezintă „problema” noastră) este adus la Domnul, ci toți stau acolo, toți vin în fața Domnului, în lumină. Toți trebuie să recunoască: „Noi nu putem face nimic”. Exact acesta este începutul soluției. La fel a fost și în cazul lui David. Când a fugit și nu s-a mai agățat cu disperare de tronul său și de poziția sa de împărat, acesta a fost în același timp primul pas pe calea spre restabilirea sa. Desigur, și noi ne dorim ca problemele noastre cu copiii noștri să se rezolve la fel de repede ca în acest caz. Dar ceea ce putem învăța din această relatare este că putem să-i aducem la Domnul Isus pe copiii care ne fac griji, dar și pe cei care nu ne fac griji.

Putem face acest lucru împreună cu frații și surorile noastre în credință. Îl putem ruga pe Domnul: „Doamne, rezolvă această problemă, te rog”.

Încă din copilărie

Mai trebuie să clarificăm ceva. Domnul întreabă: „Cât timp este de când i se întâmplă aceasta?” Răspunsul este: „Din copilărie”. Dacă credem că copiii noștri devin păcătoși abia când comit fapte păcătoase, înseamnă că nu am înțeles încă prea multe. Fiecare copil este păcătos din naștere. Prin urmare, satan are multe puncte de sprijin încă din prima zi pentru a face rău copilului (Marcu 9.22). Copiii nu pot face altceva decât să păcătuiască. Cineva a spus odată: „Ni s-a încredințat o bucată de material deteriorat”. Misiunea noastră este acum, cu ajutorul lui Dumnezeu, să facem din ea ceva care să-I aducă glorie. Copiii noștri sunt „material deteriorat” încă din copilărie. Trebuie să fim conștienți de acest fapt. Apoi Îi spunem Domnului Isus: „Copilul meu este exact așa cum sunt eu din fire; eu i-am transmis această natură rea”.

Necredința

După ce și-a exprimat toată neputința, tatăl Îi spune Domnului, plin de disperare și lipsit de credință: „Dar, dacă poți să faci ceva, ai milă de noi și ajută-ne!” Domnul îi răspunde cu o muștrare, spunând în esență: „Dacă poți! Bineînțeles că pot! Problema nu este la Mine, ci în credința ta și a voastră! Pentru cel care crede, totul este posibil.” Acest lucru îl conduce pe tată la această exclamație sinceră și minunată: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!” Îi putem spune sincer Domnului: „Doamne, cred că poți, dar necredința mea este atât de mare; am atât de puțină credință.” Atunci Domnul ne va veni în ajutor.

Credința

Dragi frați și surori, mai avem credință? Da, desigur, suntem cu toții credincioși, nu-i așa? Desigur! Dar mai avem *credință*? Ce ne spune credința noastră? Doar că nu vom ajunge în iad, ci în cer? Desigur, și asta. Aleluia, lăudat fie Domnul! Dar mai avem *credință*? Credința pentru a face față acestui necaz? *Credință* – încredere adevărată în Dumnezeu, că *El* ne poate ajuta în toate necazurile și că *El* vrea să ne folosească pentru aceasta?

În cele din urmă, Domnul mai are o învățătură pentru ucenicii Săi, și această îndemnare este valabilă și astăzi pentru noi toți. Sper că nu o vom lua doar la cunoștință, ci că o vom lua cu adevărat *la inimă*. Atunci, în aceste zile, în care există atâta suferință, mai ales în familii, vom fi o binecuvântare. Prin faptele noastre putem arăta ceva din trăsăturile caracterului lui Dumnezeu – El este un Tată iubitor, care vrea să ne mângâie și să ne binecuvânteze.

Rugăciune și post

Această învățătură dată ucenicilor se găsește în versetele 28 și 29. Oare faptul că ne rugăm și postim prea puțin este motivul pentru care atât de mulți copii încă merg pe căi greșite, pe căile lor? Ne este atât de bine; suntem atât de ocupați cu tot felul de lucruri. Dar, în tot acest timp, nu mai observăm că diavolul ne-a orbit și ne-a lăsat fără putere prin tot luxul și materialismul nostru. Vrem cu toții să participăm la asta și să ne implicăm în acest sens, în loc să ne rugăm și să postim în mod special. A posti înseamnă să renunțăm la lucruri care nu sunt greșite în sine, dar la care renunțăm pentru o perioadă de timp pentru a urmări un scop spiritual: câștigarea sufletelor copiilor noștri.

Vrem să-l luăm ca model pe Ezra. El a făcut ceva demn de urmat: „Și am anunțat acolo la râul Ahava un post, ca să ne smerim înaintea Dumnezeului nostru, ca să cerem de la El cale dreaptă pentru noi, pentru copiii noștri și pentru tot avutul nostru” (Ezra 8.21).

A fi un bun părinte înseamnă a învăța

Noi, părinții, nu suntem perfecți. Cărțile ne descriu ce au nevoie copiii și cum pot părinții să le ofere cele necesare în mod corect; practica ne arată că părinții fac anumite lucruri bine, dar altele greșit. De obicei, există o prăpastie între cele două. Dar, a fi un bun părinte înseamnă a învăța, chiar dacă aceasta durează adesea ani de zile. Pentru majoritatea părinților, a fi părinte este un proces pe care îl învață prin multe greșeli și imperfecțiuni umilitoare și înjositoare. Nu există un curs pentru părinți. Învățarea se face în practică. Nevoile copiilor noștri sunt diverse. Nu le putem oferi tot ce au nevoie. Dar ceea ce noi nu putem face, Domnul poate face. Avem atât de puțin și suntem atât de imperfecți. Domnul însă ne poate da tot ce avem nevoie pentru creșterea copiilor noștri.

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/themen/mann-frau-familie/eltern-leiden--wenn-kinder-nicht-glauben>